

HITCHFISKERI

Visuelt laksefiskeri

Det kaldes at 'hitche', når man får fluen til at trække sidelæns, så den kommer op at skøjte på overfladen. Det opnås ved at bore et lille hul i siden på rørfluen og stikke forfangslinen ind ad den vej. Teknikken byder på nervepirrende situationer og spektakulære hug. Nu må man ikke tro, at hitchfiskeri er det nemmeste i verden. Der skal mere til end blot at montere en rørflue lidt anderledes gennem et hul i siden af røret. I dette kapitel kan du læse om de faktorer, som er med til at gøre forskellen på succes og fiasko.

Jeg har svært ved at forestille mig noget mere spændende end at hitchfiske efter laks! Tit får man laksen at se, når den stiger til fluen, der skøjter på overfladen. Langt fra altid resulterer fiskens interesse i et hug, men det får altid blodet til at rulle hurtigere i årerne, når en laks viser sig i en hvirvel ved fluen. Andre gange

ER DER LAKS PÅ STYKKET?

Når jeg fisker havørred på kysten, bruger jeg nogle gange en pink Glimmerreje eller en ordentlig Pattegris som 'fiskefinderflue'.

Den iøjnefaldende flue vil næsten altid tiltrække sig havørredens opmærksomhed.

Ikke alle dage hugger fisken, men ofte ledsager den fluen ind til stranden, og har man øjnene med sig, opdager man følgeren.

Derefter er det spændende, om man kan finde frem til den helt rigtige flue.

På samme måde bruger jeg ofte hitch til at afsøge et område for laks.

ser man måske et sølvglimt nede i vandet eller mærker hjertet springe et slag over, når en laks bryder vandoverfladen med hoved og ryg, inden den 'vinker' farvel med halen.

Har en laks først vist interesse, fisker man ikke længere i blinde, men *ved*, at *nu, nu, lige nu* fisker fluen hen over en laks. Det kan godt få de små hår i nakken til at rejse sig og gøre det til en i bogstaveligste forstand rystende oplevelse at foretage flueskift.

Traditionelt laksefluefiskeri rummer kun sjældent dette visuelle element, og laksen kan reagere på fluen, uden at laksefiskeren nogensinde opdager det. Jeg har læst mange beretninger om, hvordan det er gået helt hen over hovedet på en fisker, at en laks har været oppe ved fluen, mens en ghillie eller kammerat placeret højere i terrænet har set det hele ske.

Når man hitcher, skal man være direkte uopmærksom for ikke at se laksen ved fluen.

Om laksen bliver irriteret eller blot udviser en form for nysgerrighed, er svært at sige, men faktum er, at laks ofte reagerer på hitchfluen – enten ved at hugge den aggressivt eller ved at slå til den med hoved eller hale eller blot markere med en kraftig hvirvel.

Selv om det ikke altid bliver til mere, har man i det mindste fået et synligt bevis for, hvor der står en laks. Den viden kan siden vise sig at være sølv værd...

Den lavvandede klare elv stiller store krav til fluefiskerens kunnen. Hitchfiskeri med små fluer på lange tynde forfang kan være det der skal til.

Første laks på Hitch

I sommeren 2009 havde 14 dages stabilt højtryk uden så meget som en dråbe regn sendt vandstanden i frit fald. Vandtemperaturen bevægede sig den modsatte vej. Midt i juli nåede den op på 18-19 grader, hvilket er et stykke over laksens komfortzone, og helt efter bogen gik fiskeriet på det nærmeste i stå.

På mine daglige ture ned langs elven spejdede jeg forgæves efter tegn på vandrende fisk. Kun enkelte standfisk viste sig en gang imellem i spring på de faste pladser.

Fiskeriet med intermediateline og vægtbelastede rørfluer med conehead eller skjulte cyclops var opgivet for flere uger siden. I stedet forsøgte jeg med det klassiske sommer-set-up: Flydeline og små, ubelastede laksefluer fisket for enden af et langt taperet monofilforfang.

I takt med den faldende vandstand snævrede fiskeriet ind til få, afgrænsede pladser, hvor jeg eksperimenterede med stadigt simple og mindre fluer. Selv nymfer fik chancen, uden at det udløste så meget som en reaktion.

Som dagene gik, spidsede situationen til. Elven forsatte sit fald og nåede ned på et rekordlavt niveau. Nu, hvor der hvert sekund løb mindre end tre kubikmeter gennem Eggafossen længere opstrøms, deltes strømmen i et væld af mindre strømme mellem sten, der stak op over vandoverfladen. Pladserne med laks var begrænset til en håndfuld steder med stærk strøm og en smule dybde, hvilket ville sige 1,5 meter på de dybeste steder.

Stenfyldt farvand

Selv det lette skyts virkede nu helt forkert. Det var nærmest umuligt at give fluen et ordentligt drev i det stenfyldte farvand. Igen og igen blev fluelinen fanget og suget ned i hvirvlerne bag store sten, så fluen standsede eller ligefrem blev trukket i en bue opstrøms. Frustrerende!

Mere end én gang var jeg nødt til at kassere en flue, fordi den havde mistet krogspidsen efter at have strejft en sten. Og det var nødvendigt hele tiden at tjekke de dyre, tilspidsede nylonforfang for skader efter nærkontakt med stenene. Som om det ikke var nok, var bunden dækket af et grønt lag snask, som nærmest klæbede til fluen, når den snittede en sten.

Opdaget af laksen

Jeg prøvede med korte kast og forsøgte at vade i position for bedre at kunne styre fluen uden om de store, blotlagte sten. Men den tilgang kolliderede med ønsket om at nærme sig laksen uden samtidig at skræmme den.

Flere gange oplevede jeg laks, der først gjorde væsen af sig, når jeg havde fisket mig ned på siden af standpladsen. I et flot spring ud af vandet signalerede laksen tydeligt, at jeg var opdaget og godt måtte forsvinde igen. Midt i frustrationen kunne jeg notere, at laksen havde afsløret sin standplads, og gang på gang blev jeg overrasket over, hvor der kunne stå fisk. Nogle gange på pladser, hvor der var blot en halv meter dybt.

Bundhug

Til min store ærgrelse begyndte jeg også at få en masse bundhug, når fluen gled ud af hovedstrømmen. Det her var ikke, hvad jeg forbandt med laksefiskeri. Slet ikke!

I et klart øjeblik fik jeg den idé, at en skøjtende flue på overfladen måske kunne tackle de svære forhold og være nemmere at styre gennem mylderet af strømme.

Lakseanden laver også striber på vandet, dog af en lidt anden karakter.

Islandsk hitchflue

Jeg havde faktisk en lille, blot 2 centimeter lang hitchflue i flueæsken. Absolut ingen skønhedsåbenbaring. Man kan diskutere, om den i det hele taget var en flue, for ud over et klart plasticrør bestod den ikke af andet end et ganske lille bundt sorte egernehalehår og et enkelt flashstrå. Et børnehavebarn kunne have lavet den. Ikke desto mindre var det en ægte hitchflue, jeg havde fået forærende af laksefiskeren Arni Baldursson under et besøg på Island et par år forinden.

Arni er inkarneret fluefisker og fisker året rundt i de bedste elve på Island, men har også fisket i Norge, Argentina og Chile samt på Kolahalvøen og skal efter sigende have fanget mere end 15.000 laks. Der er tyngde bag, når en mand som ham lægger en flue i din hånd med ordene:

– Den her skal du prøve en dag. Den tror jeg på!

Så jeg vælger at tro på fluen, som jeg monterer for enden af et monofil-købefang med en spidstykke på 0,24 millimeter og en totallængde på 2,7 meter. Med linen stukket gennem et lille boret hul i siden af plasticrøret, lige bag fluens hoved, kan jeg knytte enden til den mindste trekrog, jeg har i æsken – størrelse 16.

Elvens stille klukken

Nede ved elven lister jeg mig langs bredden og prøver, om jeg kan opdage tegn på laks. Kasketten er trukket godt ned, så skyggen slutter tæt om polaroidbrillerne. Kunne jeg bare, sådan som jeg har prøvet det på Island, komme op i højden og overskue elven i fugleperspektiv, ville det være nemmere at spotte fiskene. Men her er bredden flad, og selvom elven er lav, og vandet krystalklart, er det umuligt at få øje på fisk.

Enkelte hvide skyer sejler hen over en ellers ensfarvet blå himmel. Hvor der tidligere på sæsonen var brus på elven, høres nu kun en stille klukken som i en bæk. Temperaturen er langt på den anden side af passende til at bevæge sig rundt i waders. De er derfor foldet ned til model *waist waders*, og t-shirten og de lange underbukser er allerede godt fugtige af sved og kondens.

Venter på laks

Jeg søger lidt opstrøms for at komme uset i position ud for en plads, hvor jeg de foregående dage har set en letfarvet hanfisk springe fri af vandet.

Jeg sætter mig og venter i skyggen mellem birketræerne. Herfra kan jeg følge de små klare 'vinduer', der med mellemrum opstår og glider hen over overfladen, inden de opløses og er væk igen. Selv om de kortvarigt giver kik ned til bunden, er der ingen tegn på laks.

Sveden perler på mine arme, da jeg efter 10 minutters spejden opgiver at lokalisere laksen. Med bevægelser som en kat på jagt bakker jeg i skjul bag træerne og flytter mig 30 meter opstrøms og nærmest kravler det sidste stykke ned til vandet.

Selv i de lyse nætter højt mod nord, virker en lille dansende hitchflue på overfladen som en magnet på laksen.